

Chương 19

ĐƯA THỜ RỒI GẠT LỆ CHIA TAY

Hán tử họ Trương lẩm bẩm gật đầu không nói gì.

Hán tử họ Tiêu nói tiếp:

– Hai là: Võ công của Lam Điền Thất Nghĩa so với Quan gia huynh đệ chỉ có phần hơn chứ không phải kém. Phóng tầm mắt nhìn ra võ lâm, ngoài Lãng Đãng công tử chẳng còn ai trong một đêm mà hạ sát được bảy tay cao thủ cỡ này, không dễ sót một móng.

Hán tử họ Trương đột nhiên cất tiếng hỏi:

– Theo nhận xét của Tiêu huynh thì vì lý do gì Lãng Đãng công tử lại hạ thủ tuyệt tình như vậy?

Hán tử họ Tiêu cười ha hả đáp:

– Câu hỏi này thật là tuyệt diệu!

Hán tử họ Trương nghi hoặc lại hỏi:

– Sao Tiêu huynh lại cười?

Hán tử họ Tiêu cười đáp:

– Sao lại bật cười ư? Tiểu đệ cười Trương huynh hỏi đến lý do giết người của Lãng Đãng công tử. Lãng Đãng công tử giết người mà còn hỏi lý do há chẳng là kỳ văn trong thiên hạ? Ha ha!

Lệnh Hồ Bình ngồi nghe không ngớt gật đầu tựa hồ rất hoan nghênh lời võ đoán của hán tử họ Tiêu.

Nhàn Vân Khách và Phù Bình Sinh đưa mắt nhìn nhau gượng cười. Hai gã này cơ hồ nín thở để chờ màn kịch sắp khai diễn mà chúng đã tiên liệu: Chỉ một tiếng rú thê thảm là hai hán tử sẽ biến thành hai đồng huyết nhục bầy nhầy...

Lão già áo rách ngồi trong góc đông bắc dường như không nhận được mùi rượu thơm dẫn dụ, chẳng hiểu lão đã nốc hết chỗ rượu còn lại trong bầu từ lúc nào. Hiện giờ lão đang bầy mấy chục đồng tiền thành nhiều chồng như bày trận.

Lão xê dịch lại mười mấy chồng tiền nhỏ, miệng lẩm nhẩm tính:

– Cái này trả tiền trà. Cái này để đến trưa mai ăn mì, nhất định không thể giảm bớt được. Còn lại... một, hai, ba... tám chín... mười một đồng nữa. Cái này...

Lão ra chiều đắc ý ngồi ngay người lên vuốt râu, quay vào góc phòng khạc nhổ một bãi đờm, đoạn tiếp tục tính toán:

– Trà chẳng thể thay cơm. Đó là định luật bất di bất dịch... cần phải mua hai tấm

bánh nướng, một gói đậu phộng, cũng mất... bốn đồng... Thử đếm lại coi... một hai ba... còn thừa bảy đồng. Đúng rồi, đúng rồi! Ngày mai sẽ liệu.

Giữa lúc ấy trên cầu thang lầu có tiếng bước chân lại mấy trà khách đến nữa.

Người đi trước môi hồng răng trắng, cặp mắt thanh tú, lối mười sáu, mười bảy tuổi. Thiếu niên đeo một cái bọc vải xanh trên lưng. Mình gã mặc áo màu lam.

Phía sau lam y thiếu niên là hai người đứng tuổi mặc áo bông ra kiểu hai nhà thương mại.

Lam y thiếu niên dường như mới đến trà lâu lần đầu. Gã đảo mắt nhìn lão già áo rách rồi đi về phía đó ngồi xuống đầu bàn bên cạnh.

Hai hán tử trung niên hiển nhiên là khách thường xuyên, tùy tiện ngồi xuống bàn gần cửa cầu thang.

Tiểu nhị bưng trà đến. Trước hết gã đưa tới trước mặt lão già khom lưng thỉnh an, đặt bình trà xuống rót đầy ra chung. Đoạn gã lại khom lưng cầm bình trà trở gót toan đi lại chỗ hai hán tử võ phục.

Lão già đột nhiên vẫy tay nói:

– Hãy khoan!

Tiểu nhị quay lại hỏi:

– Lão nhân gia còn điều chi dạy bảo?

Lão áo rách trở xuống mặt bàn đáp:

– Đây là tiền trà. Người hãy thu lấy. Ngoài ra đem cho lão hán hai tấm bánh nướng và một gói đậu phộng rang.

Tiểu nhị đáp:

– Dạ. Hai tấm bánh nướng, một gói đậu phộng rang.

Lão già lại nói:

– Hãy khoan! Để lão hán nghĩ coi. Phải rồi! Bảy đồng tiền này mua cho lão hán nửa cân rượu.

Tiểu nhị đáp:

– Tiểu nhân nhớ rồi. Nửa cân rượu, tiểu nhân rót trà xong đi ngay.

Nhàn Vân Khách và Phù Bình Sinh ngẫu nhiên bốn cặp mắt chạm nhau mỉm cười. Nhưng nụ cười của hai gã như bông hoa đàm vừa hiện lên lại tắt liền.

Trong góc phòng kia hai hán tử trung niên vẫn đàm luận về vụ huyết án Lam Điền ra chiều thích thú.

Lúc này Lệnh Hồ Bình thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn xuống một cách rất chăm

chú tựa hồ đang đếm số người đi đường.

Từ, Phương hai gã vẫn ngấm ngấm hồi hộp không hiểu vì sao tại sao bữa nay anh chàng Lăng Đãng công tử lại nhẫn nại được đến bây giờ chưa động thủ.

Gã tiểu nhị rót trà cho khách xong lật đật xuống lầu.

Tiểu nhị xuống rồi trên lầu diễn ra chuyện bất ngờ là lão già mặc áo rách đột nhiên hắng dặng một tiếng, đứng dậy đi đến trước mặt hai hán tử võ phục.

Hán tử họ Tiêu ngừng đầu lên hỏi:

– Lão trượng là...?

Lão già khoát tay ngắt lời:

– Bất tất phải khách sáo. Câu chuyện nói xong là hết, chúng ta cần gì phải hỏi lai lịch nhau. Bữa nay gặp mặt lần đầu mà.

Hán tử họ Trương sững sốt hỏi:

– Thế thì...

Lão già áo rách xua tay gạt đi:

– Cứ thẳng thắn, bất tất phải vội vã. Vấn đề chẳng có gì trọng đại. Không dám dẫu hai vị: Hiện giờ trong mình lão hán không còn một đồng. Bấy đồng tiền tối hậu vừa cho đi mua rượu, còn lại hai đồng ăn mì là hết. Lão hán nói vậy hai vị hiểu chưa?

Hai hán tử ngơ ngác nhìn nhau, tựa hồ không tin ở tai mình, trong lòng rất đổi nghi nan.

Những vụ làm tiền kiểu đó chẳng có chi mới mẻ. Có mới chẳng nữa là vụ này không nên xảy ra ở đây, nhất là không nên xảy đến với hai hán tử võ phục.

Ngồi bên cửa sổ là một vị đại thiếu gia, hai văn sĩ ăn mặc diêm dúa. Bên kia là một công tử giàu sang, hai nhà buôn bụng phệ. Sao lão không tới những chỗ đó mà tìm hai hán tử này cũng lộ vẻ cùng nghèo không phải hạng sẵn tiền?

Hai hán tử không khỏi nảy lòng cảnh giác, ngấm ngấm phòng bị.

Lão già áo rách đảo mắt nhìn hai hán tử lúc lắc cái đầu nói:

– Hai vị lầm rồi.

Hán tử họ Tiêu chớp mắt hỏi:

– Lão trượng có điều chi chỉ điểm? Có thể nói rõ hơn được chăng?

Lão già áo rách gật đầu đáp:

– Được.

Đoạn lão nghiêm nghị nói tiếp:

– Xin hai vị cứ yên dạ. Lão hán tuy cùng nghèo thiết, nhưng xương đầu rắn lắm.

Suốt đời không nịnh bợ hoặc theo đóm ăn tàn. Bao giờ cũng nói chuyện giao dịch đứng đắn.

Trương, Tiêu hai gã đồng thời ngạc nhiên:

– Giao dịch ư?

Lão áo già rách gật đầu đáp:

– Phải rồi lão hán muốn cùng hai vị tiến hành một cuộc giao dịch không lớn mà cũng không nhỏ. Trước hết xin hỏi một câu: Bữa nay hai vị đem theo bao nhiêu tiền?

Hán tử họ Tiêu nhìn hán tử họ Trương hỏi:

– Trong mình Trương huynh...

Hán tử họ Trương lấy tiền trong mình ra đếm rồi đáp:

– Chẳng mười một, mười hai lạng.

Hán tử họ Tiêu quay sang nhìn lão già áo rách nói:

– Trong mình tại hạ cũng còn độ bấy nhiêu, tất cả ngoài hai chục lạng. Cuộc giao dịch của lão nhân gia không lớn không nhỏ là tính như thế nào?

Lão già áo rách đáp:

– Hãy đưa cả ra đây.

Hán tử họ Tiêu không ngần ngại gì cầm hai túi bạc đưa ra ngay.

Lão già áo rách thu lấy hai túi tiền rồi thò đầu ngón tay vào chung trà rồi viết xuống bàn hai chữ “Đi ngay”.

Viết xong, lão hắng giọng một tiếng đứng ngay người lên chấp tay trở gót.

Hán tử họ Tiêu toan nổi nóng thì bị gã họ Trương thò tay xuống gầm bàn khẽ bấm một cái. Hán tử họ Tiêu quay lại ngó hán tử họ Trương bất giác thộn mặt ra.

Hán tử họ Trương đưa mắt ngó sang bên cửa sổ ra hiệu. Hán tử họ Tiêu ngó theo đột nhiên sắc mặt biến đổi.

Tiếp theo hai người len lén xuống lầu không dám thở mạnh.

Lúc hai hán tử ra cầu thang, Nhàn Vân Khách và Phù Bình Sinh đều trông rõ, trống ngực đánh thình thình, tâm tình cực kỳ hồi hộp.

Nhưng lạ thay! Lệnh Hồ Bình gục đầu bên cửa sổ tựa hồ không biết đến, cặp mắt vẫn chăm chú nhìn ra ngoài đường.

Dưới đường phố có cảnh vật kỳ lạ khiến cho Lãng Đãng công tử phải chú ý?

Hai gã Phù Bình Sinh và Nhàn Vân Khách thò cổ ra nhìn trộm thì chỉ thấy xe ngựa cùng hành khách qua lại, chẳng có chi khác lạ.

Hai hán tử đi chưa lâu, tiểu nhị lại lên lầu. Gã không thấy hai gã khách kia liền

ba chân bốn cẳng chạy lại nhìn trên mặt bàn không thấy để tiền lại trả tiền trà.

Gã toan cất tiếng thóa mạ thì lão già áo rách nói:

– Tiền trà của hai gã đó tính ở nơi lão hán.

Tiểu nhị đáp:

– Dạ dạ. Đây là rượu, đậu phộng, bánh nướng của lão gia.

Lão già áo rách chụp lấy bầu rượu mở nút đưa lên mũi ngửi rồi chau mày hỏi:

– Rượu này uống làm sao được?

Lão đặt bầu rượu xuống bàn, thò tay vào bọc lấy một nắm bạc vụn đập tay xuống bàn tức giận nói:

– Dem hết đi. Lấy ba cân bạc can, một con gà quay và bốn món: Can Ty Thang Toán, Diêm Thủy Hoa Sinh, Lãnh Thiết Dương Thoái, Mã Siêu Phụng Can. Còn tô Thanh Chứng Ngư sẽ lấy sau.

Tiểu nhị tưởng chừng nghe chuyện thần thoại trợn mắt lên, nhưng gã thấy bạc trắng là của thật, đành cầm bầu rượu chạy đi, vâng dạ luôn miệng.

Tiểu nhị đi rồi, Nhân Vân Khách và Phù Bình Sinh bất giác đưa mắt nhìn lão già áo rách.

Hai gã đã ngó thấy hai hán tử võ phục lật đặt bỏ đi và lão già này thu hai túi tiền của đối phương. Trên bàn viết chữ gì thì không trông rõ.

Nhưng bất luận chữ gì thì chữ đó cũng là sự đại biểu cho cảnh cáo là cái chắc. Lão già kia đã cảnh cáo người nào thì dĩ nhiên biết rõ ai là Lãng Đãng công tử. Đồng thời chẳng những lão nhận thức ai là Lãng Đãng công tử mà còn biết rõ bản lãnh chàng thế nào.

Sau cùng hai gã quyết định: Lúc này Lệnh Hồ Bình có thái độ phản thường thì tâm địa chàng không phải như những cái lộ ra ngoài mặt. Đồng thời lão già kia cũng không phải hạng tầm thường.

Những nhân vật trong võ lâm hiện nay khiến cho Lãng Đãng công tử phải úy kỵ thực không có mấy. Vậy lão già kia là ai?

Lão già dường như phát giác có người để ý đến mình. Không hiểu hữu ý hay cố tình lão quay mặt lại nhìn hai gã gật đầu mỉm cười để chia hai cái răng vàng khè.

Nhân Vân Khách Từ Dật Tiêu động tâm chợt nhớ tới một người tự hỏi:

– Phải chăng lão là Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công?

Đúng rồi. Lông mày chữ bát, răng cửa vàng khè, quý rượu như quý tính mạng, nhất là bộ mặt cười khó coi hơn người ta khóc. Sở dĩ nhân vật giang hồ quen biết vì chẳng bao giờ lão tửu quý để cái bầu rượu rời khỏi tay. Đã có lão tửu quý này ở trong

trường thì không ai hành động theo kế hoạch đã dự định được.

Nhàn Vân Khách chân đế dưới gầm bàn khế đá Phù Bình Sinh một cái, rồi nhào mình đến bên cửa sổ nhìn Lệnh Hồ Bình khế nói:

– Công tử! Chúng ta kiếm một chỗ khác uống một chung hơn chẳng?

Lệnh Hồ Bình dùng phép truyền âm đáp:

– Phải đó! Lão già ngồi trong góc kia khiến ta phải buồn nôn. Chúng ta chia thành hai toán mà đi, gặp nhau ở khúc quanh trước mặt, sẽ quyết định tới đâu.

Từ, Phương hai gã đưa mắt nhìn nhau. Sự phỏng đoán của chúng tự nhiên không lầm.

Phù Bình Sinh Phương Chí Nghĩa khế bỏ tiền trả ba chung trà trên bàn, theo Nhàn Vân Khách Từ Dật Tiêu lén xuống lầu trước.

Nhưng Lệnh Hồ Bình vừa ra cầu thang toan lặng lẽ xuống lầu thì gặp một trà khách đang đi lên.

Trà khách này là một nho sĩ trung niên sắc mặt ốm o.

Cầu thang lầu chật quá, không đủ cho hai người đồng thời lên xuống.

Không ngờ người kia lên tới nơi, đứng chắn ngang trước cửa cầu thang, bật tiếng la thất thanh:

– Công tử cũng ở đây ư?

Lam y thiếu niên ngồi trong góc phòng từ nãy tới giờ chỉ nhìn chung trà ngơ ngẩn xuất thần, thủy chung chưa nhấp một hớp.

Bây giờ gã nghe nho sĩ trung niên hô hoán giật mình lên vội quay mình lại.

Nhưng gã ngó thấy hai người đứng đầu cầu thang mới biết đối phương gọi người khác chứ không phải gã.

Bóng sau lưng Lệnh Hồ Bình trong chớp mắt này đối với Lam y thiếu niên nẩy ra lực hấp dẫn.

Gã dương hai mắt thật lớn lên nhìn, không tự chủ được, rời chỗ ngồi đi về phía cầu thang.

Bên này Lệnh Hồ Bình đưa mắt nhìn thật kỹ nho sĩ trung niên lắc đầu khế nói:

– Các hạ nhận lầm người rồi.

Chàng vươn tay toan muốn đẩy người kia qua một bên để xuống lầu.

Không ngờ người kia xoay tay nắm lấy cổ tay chàng ra chiều rất kích động hỏi:

– Công tử! Công tử không nhận ra tại hạ thật ư? Tôn Trọng Hòa đây mà.

Lệnh Hồ Bình ngừng mắt lên đương trường hỏi lại:

– Sao? Kim Tiêu Nho Hiệp Tôn Trọng Hòa ư? Sao Tôn huynh lại biến đổi đến thế này?

Tôn Trọng Hòa cúi đầu xuống thở dài đáp:

– Hiện nay Tôn mỗ chẳng khác gì đã sang kiếp khác, chẳng trách công tử không nhận ra được.

Lệnh Hồ Bình sửng sốt hỏi:

– Chẳng lẽ Tôn huynh...

Tôn Trọng Hòa thở dài ngắt lời:

– Câu chuyện khá dài. Nếu công tử không có việc gấp thì chúng ta ngồi đây uống chung trà thủng thẳng nói chuyện.

Lam y thiếu niên lúc này đã đến sau lưng Lệnh Hồ Bình liền bước ra ngăn chặn hai người, gã nhìn Lệnh Hồ Bình kính cẩn lễ phép nói:

– A Nghĩa cơ hồ không nhận được nhị ca. Nhị ca vẫn bình yên chứ?

Sự phỏng đoán của hai gã Từ, Phương vừa rồi chỉ đúng một nửa.

Lúc này sở dĩ Lệnh Hồ Bình thò đầu ra ngoài cửa sổ là để cho một người trên lầu không nhìn thấy chân tướng chàng. Nhưng người đó chẳng phải là Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công nào hết, mà chính là Lam y thiếu niên Lệnh Hồ Nghĩa.

Lệnh Hồ Bình bị Kim Tiêu Nho Hiệp Tôn Trọng Hòa ngăn chặn cầu thang biết rằng không còn cách nào né tránh được nữa, đành ngấm ngấm thở dài, từ từ ngừng đầu lên mặt lạnh như tiền nói:

– Người ra ngoài đã bao lâu?

Lệnh Hồ Nghĩa thông tay đáp:

– Từ cuối tháng trước.

Lệnh Hồ Bình lạnh lùng hỏi tiếp:

– Người ở đâu tới đây và định đi đâu?

Lệnh Hồ Nghĩa cúi đầu xuống đáp:

– Chẳng định đi đâu cả. Chuyến này A Nghĩa rời khỏi nhà để kiếm nhị ca. Mấy bữa trước nghe đồn... Nhị ca muốn đến... Thư phủ ở Đồng Quan...

Lệnh Hồ Bình sa sầm nét nhìn hỏi:

– Kiếm ta có chuyện gì?

Lệnh Hồ Nghĩa lấy trong mình ra một phong thư đáp:

– Đây là thơ của Võ Đang Tam Lão phái người đưa tới bản bảo. Xin nhị ca coi đi.

Lệnh Hồ Bình đón lấy thơ coi qua một lượt bất giác khịt mũi đáp:

– Bọn họ là danh môn chính phái mà không biết thẹn. Trong môn phái mình nẩy ra quân bại hoại đã chẳng chịu trừng trị, lại còn đưa đến cho sư trưởng người ta đòi xử theo công đạo. Hà hà, công đạo là cái gì? Sao họ chẳng hỏi tới những đệ tử bảo bối đã giết bao nhiêu người?

Lệnh Hồ Nghĩa bần khoản khẽ nói:

– Gia gia chưa ngó đến phong thơ này. Đình Mão kỳ sĩ bảo A Nghĩa đi kiểm hỏi nhị ca về tình hình đã trải qua để quyết định phúc đáp.

Lệnh Hồ Bình láo liên cặp mắt chột như nhớ ra điều gì, ngừng thần nhìn gã hỏi:

– Người ra đi chuyến này. Giáp Tý kỳ sĩ có biết không?

Lệnh Hồ Nghĩa lắc đầu đáp:

– Không. Lão nhân gia có việc ra ngoài đến nay vẫn chưa về bảo.

Lệnh Hồ Bình chau mày muốn nói lại thôi. Chàng dừng lại một lúc rồi lên giọng kiên quyết vẫy tay giục:

– Người về trình Đình Mão kỳ sĩ phúc đáp bọn họ là bản bảo không cần Lệnh Hồ Bình từ lâu rồi. Có việc gì họ trực tiếp hỏi thẳng đương sự là xong.

Lệnh Hồ Nghĩa lên giọng năn nỉ:

– Nhị ca ơi!

Lệnh Hồ Bình gạt đi:

– Bất tất phải nói nhiều nữa. Ở đây ta còn phải bồi tiếp ông bạn. Người có thể đi ngay được rồi.

Dứt lời, chàng đặt phong thơ của Võ Đang Tam Lão xuống bàn bên cạnh rồi bảo Tôn Trọng Hòa:

– Chúng ta qua bên kia ngồi.

Lệnh Hồ Nghĩa hồi lâu không nói lên lời.

Bên này hai người ngồi xuống rồi, Lệnh Hồ Bình ngừng đầu lên hỏi:

– Cui thần sắc Tôn huynh có vẻ kém tươi, phải chăng đã gặp chuyện gì bất như ý?

Tôn Trọng Hòa lắc đầu thở dài đáp:

– Tôn mỗ phen này thật thảm bại.

Lệnh Hồ Bình không khỏi sửng sốt hỏi:

– Phải chăng lệnh sư thúc giao cho Tôn huynh món hoàng kim đó đã xảy chuyện thất thoát?

Tôn Trọng Hòa thở dài gạt đầu đáp:

– Tôn mỗ thẹn mình bất tài, đã mấy phen muốn chết đi để tạ tội hàng triệu nạn

dân ở Tấn Nam, nhưng cái hận này không sao nuốt xuống được.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Vụ này xảy ra đã bao lâu?

Tôn Trọng Hòa đáp:

– Mười mấy bữa trước đây.

Lệnh Hồ Bình lại hỏi:

– Ở đâu?

Kim Tiêu Nho Hiệp đáp:

– Y Xuyên.

Lệnh Hồ Bình hỏi tiếp:

– Đối phương là nhân vật lộ nào có biết không?

– Không. Đêm hôm ấy trời tối mà địch nhiều mình ít, Tôn mỗ giao thủ chẳng được bao lâu đã bị trọng thương, còn may trong khách điểm đông người, không thì cái mạng già này cũng hết đường.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Bên kia đối phương không ai bị trúng tiêu ư?

Tôn Trọng Hòa đáp:

– Tuy có ba tên bị Tôn mỗ phóng tiêu đánh ngã, nhưng lúc triệt thoái cũng đem đi hết.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Bọn chúng dùng khí giới gì?

Tôn Trọng Hòa đáp:

– Đơn đao.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Đao pháp có cao minh không?

Tôn Trọng Hòa đáp:

– Đó là một điểm Tôn mỗ rất hồ đồ. Coi thân thủ họ đều không kém cỏi mà đao pháp rất tầm thường, tựa hồ mới luyện tập.

Lệnh Hồ Bình gật đầu ngắt lời:

– Thế thì đúng với sự phỏng đoán của Lệnh Hồ mỗ.

Tôn Trọng Hòa ngạc nhiên hỏi:

– Công tử bảo sao?

Lệnh Hồ Bình “Ồ” một tiếng đáp:

– Nguyên bọn họ không phải sử đao mà nhất đán dùng tới đao, dĩ nhiên còn bỏ ngõ như người mới luyện.

Tôn Trọng Hòa sáng mắt lên hỏi:

– Chẳng lẽ công tử đã đoán ra lai lịch bọn này?

Lệnh Hồ Bình hắng dặng một tiếng nhưng chưa đáp ngay. Sau chàng ngừng đầu lên nghiêm nghị nói:

– Hay hơn hết là Tôn huynh đừng vặn hỏi lai lịch bọn này vội. Nếu tiểu đệ đoán không lầm thì hiện giờ Tôn huynh còn lo về tính mạng. Vì thế tiểu đệ phải tin Tôn huynh trước khi bị người khám phá ra chân tướng, hãy tìm đến lẩn tránh trong phân đà Cái Bang ở một thời gian dưỡng thương cho hết rồi sẽ tính.

Tôn Trọng Hòa nghi ngờ hỏi:

– Công tử có thể...

Lệnh Hồ Bình lắc đầu ngắt lời:

– Hiện giờ chưa biết rõ, nói ra cũng chẳng lợi gì cho Tôn huynh. Tục ngữ có câu: Thanh sơn còn đó, lo gì hết củi đun? Món vàng kia mất rồi chẳng để tâm làm gì nữa. Xin nhớ kỹ câu “Thủ thân vi đại”. Giữ được võ công mới có ngày gỡ gạc.

Tôn Trọng Hòa khẽ buông tiếng thở dài đáp:

– Làm gì Tôn mỗ chẳng hiểu đạo lý này? Nhưng nghĩ đến việc để mất hoàng kim, lòng dạ quặn đau chỉ mong chết đi cho giải thoát. Món vàng này lấy lại được hay không chỉ còn trông vào công tử.

Lệnh Hồ Bình đảo mắt nhìn trà lâu một lượt khẽ nói:

– Nhưng chuyện này để sau hãy bàn. Bây giờ tiểu đệ còn chút việc khác, không tiện chần chờ. Đây có phong thư, Tôn huynh khi tới phân đà, đưa dùm cho Âu Dương trưởng lão Cái Bang. Lão coi thư này sẽ rõ. Tiểu đệ xin đi trước một bước.

Lệnh Hồ Bình đến tòa Đệ Nhất tửu lâu, Phương Chí Nghĩa vừa ngó thấy đã hỏi ngay:

– Phải chăng Lệnh Hồ huynh bị lão tửu quỷ gây rắc rối?

Lệnh Hồ Bình không đáp, đi thêm một bước, đột nhiên dừng lại nói:

– Xin lỗi hai vị. Tiểu đệ không thể dự bữa rượu này được, phải đến Lam Điền ngay. Vừa rồi hai vị cũng đã nghe rõ. Nhất định tiểu đệ phải phanh phui vụ này cho rõ trắng đen. Lệnh Hồ mỗ không nhịn được nữa rồi. Kẻ khác làm bậy để tại hạ mắc tiếng oan thì chịu sao nổi?

Từ Dật Tiêu ngơ ngác hỏi:

– Công tử...

Lệnh Hồ Bình đưa tay gạt đi:

– Hai vị nên về phủ phúc đáp cho một tiếng. Từ đây đi Lam Điền chỉ một hai ngày đường là tới nơi. Bất luận có điều tra được manh mối gì hay không, trong vòng bảy ngày tiểu đệ nhất định trở về.

Dứt lời, chàng chấp tay từ biệt rồi trở gót rảo bước đi liền không ngoảnh cổ lại.

o O o